

Miya Kosei
Lucia Terzea-Ofrim

FERESTRE | WINDOW

cu povesti | Stories

Fereastra ca instrument antropologic
Fotografile lui Miya Kosei comentate de Lucia Terzea-Ofrim

The Window as an Anthropological Tool
Miya Kosei's photos commented by Lucia Terzea-Ofrim

Cuprins / Contents

Ferestrele mele / My Windows	5 / 7
Miya Kosei – 108 ferestre spre viață / Miya Kosei – 108 Windows into Life	9 / 11
 Ce caută copiii la fereastră? / Why are the Children at the Window?	13
 Femei la fereastră / Women at the Window	32 / 33
 Bărbați în fața ferestrelor / Men in Front of the Windows	46
 Ferestre călătoare / Travelling Windows	53
 Glasvanduri de cafenea / Window Walls in Cafés	62 / 63
 Îngrijirea ferestrelor / Cleaning Windows	75
 Lumi zărite de la fereastră / Worlds Seen through the Window	86
 Ferestre portret / Window Portrait	98 / 99
 Reflexii, suprapunerি, ferestre oglindă / Reflections, Overlappings, Mirror Windows	127 / 128
Note biografice / Biographical Notes	144

Ferestrele mele

În orice țară aş merge, cauț întotdeauna în peregrinările mele ferestre care să îmi placă. Pe când privesc absorbit, e posibil să apară dincolo de geam un om necunoscut, ca într-o pictură. Ferestrele trezesc în oameni raze de speranță. Fiecare în parte este un tablou, o mică scenă de teatru. Ferestrele sunt izvoare de nostalgie. Pe pervazurile lor stau ghivece cu flori, în care se răsfrâng cu blândețe razele soarelui. Florile tremură aproape imperceptibil atunci când o Tânără fată le pune apă, înclinându-și ușor capul.

Privesc îndelung ferestrele. Oamenii de dincolo de ele își coboară la rândul lor privirea către mine. Îmi ridic atunci ochii și îi salut cu o plecăciune. Se întâmplă uneori să schimbăm și zâmbete. Am întâlnit adesea și chipuri de bebeluși care privesc fermecăți lumea de afară, cu față lipită de geam. Împing cu nasurile lor mici în sticlă, turtindu-le de tot. Prin spatele copiilor vezi pentru o secundă cum mamele străbat camera.

Prin orașele olandeze merg pe jos și privesc cu atenție ferestrele mari ale caselor. Oamenii sunt învăluți de lumina bogată care trece prin ele. În spatele geamurilor împodobite cu perdele din dantelă sunt camere în care oamenii își vorbesc destini, iar dincolo de ei mai există încă un rând de fereastre, prin care se vede o mare de un albastru intens. Chiar atunci, vezi trecând alene o mică barcă. Iolele sunt fluturii mării.

În limba franceză ferestrei i se spune *fenêtre*, cuvânt al cărui pronunție în limba japoneză înseamnă „trece o barcă”. Când sunt deschise ambele rânduri de ferestre ale caselor, camerele sunt străbătute de la un capăt la altul de o briză prelungă. În engleză cuvântul este *window*, care în japoneză ar însemna „calea vântului”. De asemenea, în rusă fereastră este *окно*. Pronunțat pe un ton interrogativ, în japoneză am înțelege: „deschizi?”. Vântul este liber și atotcunoscător. O fereastră și o barcă, marea și cerul, toate se întovărășesc. Fereastra e un simbol al libertății. Îmi amintesc de picturile lui Matisse. În suflet îmi atârnă o expoziție a tablourilor lui René Magritte.

Am crescut într-un sat din nord-estul Japoniei. Iarna dura aproape jumătate de an; era un sat sărac și rece. Dimineața, pe fereastrele care nu aveau decât

o foie de sticlă, mii de flori de gheăță infloreau pe toată suprafața acestora. Florile, ferigile, rămurișul semănau cu o pădure gravată în gheăță. În sticla ferestrei se jucau păuni și căprioare. Păsări mici albe de gheăță stăteau împietrite pe crengile copacilor. Un prinț și o prințesă își făceau loc în decor, dând la o parte plantele din cale. După un timp, odată ce soarele începea să urce pe cer, trandafirul florilor de gheăță se transforma în auriu, ale cărui sclipiri se topeau, se evaporau în peisaj, iar muntele de dincolo de sticlă începea să strălucească orbitor.

Printre versurile lui Julien Torma este unul care spune astfel: „Un gând furtunos, aruncă-ți casa pe fereastră!” Dacă ar fi aruncate pe geam toate casele care înconjoară piața din Nancy, de exemplu, nu ar mai rămâne decât o mulțime mare de ferestre. Pe pervazuri ar veni păsărele să se aşeze, ciripind neîncetat. Vântul ar trece nestingherit dintr-o parte într-alta, odată cu micile păsări.

Gravoarea germană Hildegard Klepper a desenat o fereastră care plutește pe cer. Îmi amintește de copilărie? Îmi amintește de elegia peisajului dispărut? Mă încercă o emoție dulceagă a unei lumi pierdute, fereastrele se deschid într-adevăr către o nostalgie amară. Oamenii trăiesc purtând fiecare în suflet câte o fereastră. Zi de zi, se privesc îndelung de pe o parte și de alta a acestora. Caut peisaje care pot fi văzute printr-o fereastră reală, însă caut și peisaje care nu pot fi văzute cu ochii, peisaje ale inimii și le preschimb în cuvinte. Ferestrele ascund adevărate comori. Antoine de Saint-Exupéry scria în *Micul prinț*: „Limpede nu vezi decât cu inima. Miezul lucrurilor nu poate fi văzut cu ochii.”

Eu caut în lume doar ferestrele însuflețite. Ferestrele caselor țăranilor ucrainieni, care strălucesc în lumina apusurilor de un roșu închis, aproape de culoarea pământului, strălucirea ferestrelor din Fez, fereastra din tabloul lui Caspar David Friedrich – frumusețea lor mă îmbată. Îmi doresc să mă apropie mai mult ca oricând de lumea nevăzută ochilor de dincolo de ferestre.

Mya Kosei

Traducere din limba japoneză – Oana Păvăloiu Lenco

My Windows

Whenever I visit a new country, I take a stroll around and search for windows that catch my eye. While I am gazing intently at a window, a stranger might appear behind its glass and that would create the effect of a painting. Windows bring rays of hope to people. Every single one is a picture, a small theatre scene. Windows are sources of nostalgia. The flower pots resting on their sills gently reflect the sunbeams. The flowers give an almost imperceptible tremble when a young girl waters them, slightly tilting her head.

I take my time when I look at windows. People behind them also look down at me. Then, I lift my eyes and I greet them with a bow. Sometimes we exchange smiles. I have often seen baby faces pressed against the window glass watching in fascination the outside world. Their tiny noses pushed flat against the glass. Behind children you can see, for a second, the mothers crossing the room.

When I am in a Dutch city, I walk down its streets while looking at the large windows of their houses. People are wrapped in the rich light coming through them. Behind the windows decorated with lace curtains, there are people having a casual conversation and beyond them, another row of windows that reveal a deep blue sea. At that very moment a small boat is passing idly. Yawls are the butterflies of the sea.

The French word for window is *fenêtre*, a word whose pronunciation in Japanese means "a boat is passing by". When both rows of windows are open, an incessant breeze sweeps through the rooms. The English word window would mean "the way of the wind" in Japanese. Translated into Russian, window is *okno* and pronounced interrogatively in Japanese is "will you open?" The wind is free and knows everything. A window and a boat, the sea and the sky, these are all connected. Windows are the symbols of freedom. I remember Matisse's paintings, and René Magritte's works are exhibited in my soul.

I grew up in a village in north-east Japan. It was winter for almost half a year; it was a poor and cold village. In the morning, thousands of frost flowers bloomed all over the single glazed windows. The flowers, the ferns, the branches

resembled a forest carved in ice. On the window pane peacocks and deer played merrily. Small white ice birds stood perfectly still on the tree branches. A prince and a princess would make their way into the setting, pushing the plants aside. After a while, once the sun started to rise, the rosy colour of the frost flowers would turn into golden sparkles that melted, evaporated into the view and the mountain behind the glass started to shine brightly.

Julien Torma once wrote: "A stormy thought, throw your house out through the window." If, for example, all the houses surrounding the square in Nancy were thrown out through the windows, there would remain nothing but a multitude of windows. Birds would fly on the windowsills, ceaselessly chirping. The wind would freely blow from one side to the other, together with the little birds. The German engraver Hildegard Klepper drew a window floating in the sky. Does it remind me of my childhood? Does it remind me of the now obsolete landscape elegy? I am experiencing a sweetish emotion of a lost world; the windows are indeed opening towards a bitter nostalgia.

People live with a window in their soul. Day by day, they gaze at themselves from each side of their window. I am looking for landscapes which can be seen through a real window, but also for those which cannot be seen with the naked eye; I am looking for the landscapes of the heart and I turn them into words. In *The Little Prince*, Antoine de Saint-Exupéry wrote: "It is only with the heart that one can see rightly; what is essential is invisible to the eye."

I am only in search of the living windows. The windows of the Ukrainian peasants' houses which shine in the sunset light, dark red in colour, very close to the colour of the soil, the brightness of the windows in Fez, the windows in Caspar David Friedrich's painting – their beauty is intoxicating. I wish to get closer than ever before to the world beyond the windows, a world that cannot be perceived by the physical eye.

Miya Kosei
English version – Anca Remeta

Ce caută copiii la fereastră?

Așteaptă să treacă timpul? Așteaptă să crească? Poate sunt nerăbdători să iasă afară, să cucerească lumea sau doar să se joace.

Copiii cred că viața adevărată e mereu dincolo de fereastra casei și ar vrea să se ivească ceva pe drum, ceva care să urneasca timpul din loc.

Deocamdată se află într-un prag, doar geamul ferestrei îi mai desparte de lumea cea mare.

Poate le e dor de părinți sau Tânjesc după vreun prieten.

Par în aşteptarea unui miracol care să alunge monstrul nesuferit al plăcăselii. Copiii se lipesc de geam și caută afară, dincolo de pervaz, ceva care să umple clipele, privirile, gândurile.

Miya Kosei surprinde astfel de momente și reușește portretul unor emoții pure. El captează clipă în care e zărit de copii, reacția lor la vederea unui fotograf, cel mai probabil o apariție cu totul neobișnuită pe acele ulițe.

Sesiăm și un fel de rușine, care maschează de fapt frica de necunoscut, colorată însă de fiorul atracției față de orice nouățe.

Uneori e bucurie pură și surpriză, câțiva copii se oferă deschis și fără rezerve privirii străinului, dar vedem și reacții în care e un amestec de neîncredere, curiozitate și un fel de teamă temperată de sentimentul că se știu totuși în siguranță, în casă, dincolo de geam.

Când rolurile sunt inversate și fotograful se află în interior iar copiii se adună ca un ciorchine la fereastră să îl privească, toată spaima lor dispare și micuții își exprimă fățuș curiozitatea, amuzamentul, interesul.

Privirile sunt avide, zâmbetele calde, simțim cum bucuria descoperirii, emoția întâlnirii traversează în ambele sensuri geamul acelei ferestre.

Why are the Children at the Window?

Are they waiting for the time to pass? Are they waiting to grow up? Maybe they are eager to go out, to conquer the world or just to play.

Children believe that real life is always outside, beyond their home window, and would really like to see something happening on the street, something that would make the time pass faster.

For now, they are on a threshold; only
Respect pentru oameni si carti
the window separates them from the wide
world.

Maybe they are missing their parents or just longing for a friend.

They seem to be waiting for a miracle that will chase away the nasty monster of boredom. They are staring out of the window, looking for something to fill the moments, the sights, the thoughts.

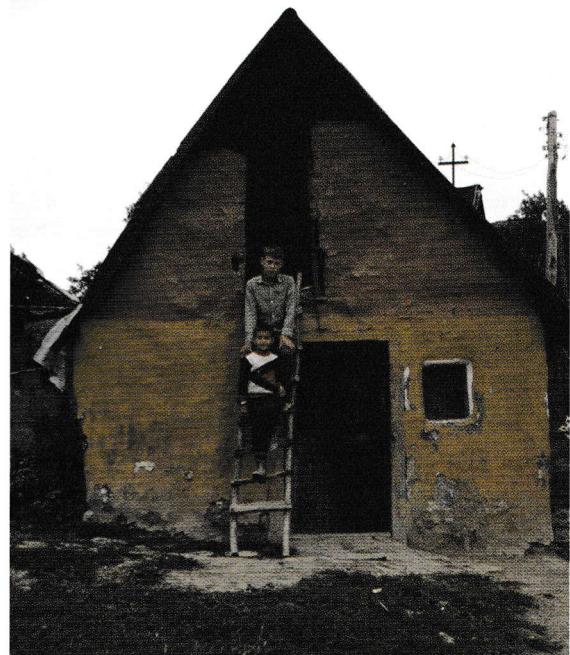
Miya Kosei captures such moments and turns pure emotions into a portrait. He catches the instant when the kids see him and we can witness their reaction, a photographer most likely being an unusual presence on the village streets.

A certain embarrassment is noticeable, embarrassment hiding the fear of the unknown, yet coloured by the attraction to any novelty.

Sometimes, it is pure joy and surprise, as a few children openly and without reserves allow the stranger to look at them. However, we can also spot other reactions: a sort of suspicion, curiosity, and even fear, softened somewhat by knowing that they are safe at home, on the other side of the window.

When the places are exchanged, when the photographer is inside and the children are gathering at the window to look at him, their fear dissipates and the little ones are openly showing their curiosity, joy and interest.

They have keen looks, warm smiles, and we feel that the joy of the discovery and the thrill of the encounter are going back and forth through the glass of that window.

Libris.RO

Respect pentru conținut și cărți

MINISTERUL ÎNVĂȚĂMÎNTULUI

ȘCOALA GENERALĂ DE 8 ANI

CLASELE I-IV

COMUNA
TEPEDEA

RAIONUL
VISEU

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Libris.RO

respect pentru oameni și cărți

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

